

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΤΟ ΜΠΑΟΥΛΟ ΜΕ ΤΟ ΠΤΩΜΑ

ΧΟΥΝ περάσει μερικά χρόνια από τότε, μου είπε ο καπνιάς. Κάποιος γερο-υρλόλογος, που πουλούσε πανέρινα από λυγαριά, μιάς σφύριξε τη δουλειά. Καθώς συχιοπερνούσε από κείνο τὸ μοναχικό σπίτι, στην έξοχη, κατάλαθε πως είχε ψητό. Κατοικοῦσε σ' αὐτὸ μιά χήρα, μιά γρηγόρα-παραρσενή, πού δὲν εἶχε ὑπέρβρια καὶ δὲν ἐθγαίνε ποτὲ ξέω. Κανείς δὲν πατοῦσε στὸ σπίτι της. Ὁ μπακάλης, ὁ γαλατᾶ, ὁ φωμιάς, ὅλοι της οἱ προμηθευταί, ἀφάναν τὰ πράγματα πάνω σ' ἕνα πάγκο, στὸν κήπο, κι' εὗρισκαν ἐκεῖ ἔτοιμα τὰ λεφτά τους.

Ὁ Νοέλ ὁ Καμπούρης, μοῦ εἶπε τότε, πὼς ἀφοῦ ἐμεῖς οἱ δυὸ ξέραμε μόνο τὴ δουλειά, ἔπρεπε νὰ τὴν κάνουμε μαζί, δίχως νὰ ποῦμε λέξι σὲ κανέναν ἄλλο. Εἶχε αὐτὸς κάτι ψιλὰ κι' ἀγοράσαμε ἕνα μπαούλο ἀπ' τὰ παλαιατζίδικα. Μέσα σ' αὐτὸ θὰ θάξαμε τὸ πτώμα τῆς χήρας. Ἐρρίξα μὲσα λίγα κούτσουρα καὶ κάτι κοτρώνια, γιὰ νάχη θάρρος καὶ νὰ μὴ τὸ μεταφέρωμε ἀδειανὸ καὶ προκαλέσωμε ὑπόμιες. Πρέπει πάντα νὰ φυλάγεται κανεὶς ἐστέτοις δουλειῆς.

Συμφωνήσαμε νὰ φέρω πίσω τὸ μπαούλο στὸ Παρίσι. Δὲν ἦταν, ἄλλεπαι, σωστὸ νὰ τ' ἀφήσωμε στὸ σπίτι τῆς χήρας ἢ στὴν έξοχη. Συγχρόνως θὰ τὰ θολούσαμε νὰ κλείσωμε καλά τὸ σπίτι κι' ἔτσι ὁ κόσμος θὰ πιστεῦε πὼς ἡ γρηγόρα ἔφυγε ταξίδι.

Ὅσο ἀργότερα μαθαίνονταν τὸ πρᾶγμα, τόσο, θέβαια, τὸ καλύτερο γιὰ μᾶς. Στὸ Παρίσι δὲν θὰ θρίσκαμε καμμιὰ δυσκολία νὰ ξεφοτωθῶμε τὸ μπαούλο, γιὰτ' εἶχαμε κάποιον δικὸ μᾶς, πού θ' ἀναλάβαινε νὰ τὰ κάμη ὅλα.

Εἶχε σχεδὸν νυχτώσει, ὅταν παρουσιάστηκαμε στὸ σπίτι τῆς γρηγόρας. Πήγαμε ταχὰ γιὰ νὰ τῆς δώσωμε κάτι δειγμάτια γιὰ κρασιά. Ξέραμε πὼς ἦταν ἄγρια, φοβιταῖρα κι' ἀνησυχούσαμε ἀν θάβιανε τὸ κόλπο κι' ἀνθὰ δεχότανε νὰ μᾶς μπόση μῆσα. Τόγαμε ὅμως μιά χαρά. Ὅταν μπήκαμε μῆσα στὸ σαλόνι, ἡ δουλειὰ ξεμπερδέωσε σὲ δυὸ λεπτά. Τὸν εἶχα κι' ἄλλοτε δὴ τὸν Καμπούρη ἀπάνω στὴ δουλειά, ποτὲ μου ὅμως δὲν τὸν θαύμασα τόσο, ὅσο ἐκείνη τῆς μέρας. Μέσα μὲ μιά στιγμή, ἄρπαξε τὴ χήρα ἀπ' τὸ λαϊμὸ—κι' ἄς ἦτανε τόσο χοντρή—καὶ τὴν πέταξε πάνω στὸν καναπέ, χωρὶς νὰ προφτάσῃ νὰ θγάλη κιχ. Καλὸς δουλειότης ὁ Καμπούρης! Δὲν ἀξίει ὅμως γιὰ τίποτε παραπάνω. Ὅλες τῆς κομπίνες, τῆς προφιλιάξαις, κάθε λεπτομέρεια, ἔπρεπε ἐγὼ νὰ τῆς σκεφτῶ καὶ νὰ τῆς κανονίσω. Ἦταν σωστὸ ἄλλωστε νὰ κανονίσω ἐγὼ αὐτὰ τὰ ζητήματα, γιὰτὶ δὲν ἔκανα διόλου γιὰ τὴν χοντρή δουλειά. Μόνο ποῦ καὶ ἔχω κρατάνα τὴ γρηγόρα ἀπὸ τὰ πόδια, μοῦ ἦρθε νὰ κάνω ἐμετῶ, ἐνῶ ὁ Καμπούρης τῆς ἐσφιγγε, ἡσυχᾶ-ἡσυχᾶ, τὸ λαϊμὸ.

Ὅταν τὸ πτώμα ἔπαμε πειὰ νὰ σαλεύη, μᾶς ἔκανε ἐντύπωσι τὸ πάχος αὐτῆς τῆς γυναικίας. Τὴ θάλαμη μῆσα στὸ μπαούλο, καὶ γώρσοε ἰοια-ἰοια, σχεδὸν ἐφαρμωστά. Ἀφοῦ κλείσαμε τὸ μπαούλο, ἀρχίσαμε νὰ ψάχνουμε τὰ ἐπιπλά. Βρήκαμε πάνω-κάτω ὀκτακόσια χρυσὰ φράγκα μῆσα στὰ συρτάρια καί, μῆσα σ' ἕνα παπούτσι, κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι, καμμιὰ ἑκατοστὴ ἀκόμη φράγκα ψιλὰ. Μῆσα σὲ μιά τσαγιέρα, θρίκαμε τὰ διαμνημὰ τῆς χήρας καὶ κάτι χαρτονομίσματα γραμμένα ἐγγλέζικα. Δὲν καταλάβαμε τί ἦταν αὐτὰ, τὰ πήραμε ὅμως στὴν τούχη!

Πάνω στὴ φούρια τῆς δουλειᾶς, δὲν προφταίνα κανεὶς νὰ συλλογισθῆ καὶ πολλὰ πρᾶγματα. Ὅταν πῆγαμε τὸ μπαούλο στὸ σταθμὸ καὶ τὸ καταχωρήσαμε, σχεδὸν οὔτε σκεπτόμουν τί εἶχε μῆσα. Εἶχαμε ἀποφορᾶσει νὰ γυρίσω ἐγὼ μὲ τὸ μπαούλο μὲ τὸ τραῖνο, στὸ Παρίσι, γιὰτὶ στὸ φόρο, στὸ σταθμὸ τοῦ Βορρά, εἶχαμε κάποιον δικὸ μᾶς, πού τὸν λέγαμε Φιλετέ, κι' αὐτὸς ἔθκανε τὰ στραβά μᾶτια καὶ δὲν περνούσαμε εὐκολὰ, χωρὶς κανεὶς νὰ μᾶς ζητήσῃ ν' ἀνοίξουμε τὸ μπαούλο.

Χωριστήκαμε λοιπὸν μὲ τὸν Καμπούρη. Ἐκείνος πήρε τὸ τραῖνο γιὰ τὴν Τερνιέ, νὰ πεταχθῆ μιά στιγμὴ ὡς τοὺς δικούς του. Στὸ σπίτι τῆς γρηγόρας εἶχε βρῆ μιά ὁμορφὴ ἀκούρα ἀπὸ πορσελάνη καὶ τὴν πήρε γιὰ νὰ τὴν χαρίσῃ στὴν νεοφύλακα του.

Ὅταν θρῆθηκα στὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι, καθὼς δὲν εἶχα νὰ κάνω τίποτε, τὰ νεύρα μου λυθῆκανε, πέρασε ὅλος ὁ νευρικός ἐριθισμὸς πού εἶχα τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς κι' ἐνοῖσα μὲ τὸ θάρρος μου νὰ λιγοστεύη. Καθὼς περνούσαμε ἀπὸ τοὺς διαφόρους σταθμούς καὶ προπάντων ὅσο πλησιάζαμε στὸ σταθμὸ τοῦ Βορρά, στὸ Παρίσι, ἐνοῖωσα μιά ἀνυπομονησία, μιά στενοχώρια παράρσενη καὶ δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα ποτὲ νὰ θγῶ ἀπὸ τὰ στενὸ ἐκεῖνο θαγόνι.

Τὸ τραῖνο σταμάτησε πολλὰ λεπτά, ἀτέλειωτα, πού μοῦ φάνηκαν αἰῶνες, πρὶν μῆσι στὸ σταθμὸ... Ἐγὼ πῆγα νὰ σκάσω... Ἐπιτέλους ξεκίνησε πάλι καὶ σὲ λίγο φτάσαμε. Ἐνῶ θγάζαμε τῆς ὀπισκοῦς ἀπὸ τὸ σκευφόρο καὶ τῆς πηγαίνανε στὴ μεγάλη αἴθουσα, γιὰ τὴν ἐπιθεώρησι, ἐγὼ ἔτρεξα στὸ δρόμο νὰ θρῶ ἐν' ἀμαξάκι. Ἐκείνη τῆς μέρας ὅμως εἶχε κούρσοε κάπου ἐκεῖ κοντὰ, ἴσως στὸν Ἀνγκιέν. Τὰ τραῖνα φτάνανε τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο, ὁ κόσμος ξεχυνόταν πλημμύρα καὶ δὲν ἀπέμεινε οὔτ' ἕνα ἀμάξι στὴν πλατεία τοῦ σταθμοῦ. Ἀναγκάστηκα λοιπὸν νὰ τρέξω μακριὰ, ἀρκετὴ ὥρα, γιὰ νὰ θρῶ ἐπιτέλους ἕνα. Ἀργησα ὅμως πολὺ, κι' ὅταν γύρισα στὴ σάλα μὲ τῆς ἀποσκευῆς, τὰ περισσότερα πρᾶγματα εἶχανε φύγει κιάλας. Μονάχα ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ κομμάτια ἀπέμειναν στὸν μεγάλου πάγκο, ἔπάνω στὸν ὀπίο τὰ εἶχαν ἀκούμησει γιὰ τὴν ἐπιθεώρησι.

Ἐκεῖ, εἶδα καὶ τὸ μπαούλο μου ἀνάμεσα σ' ἕνα μεγάλου δῆμα ἀπὸ πανκὰ καὶ σὲ μιά κάσσα γεμάτη κούκλες γιὰ τοὺς ραφτάδες. Μὰ πού ἦτανε λοιπὸν ὁ Φιλετέ, ὁ φίλος μᾶς ὁ φορατζῆς;

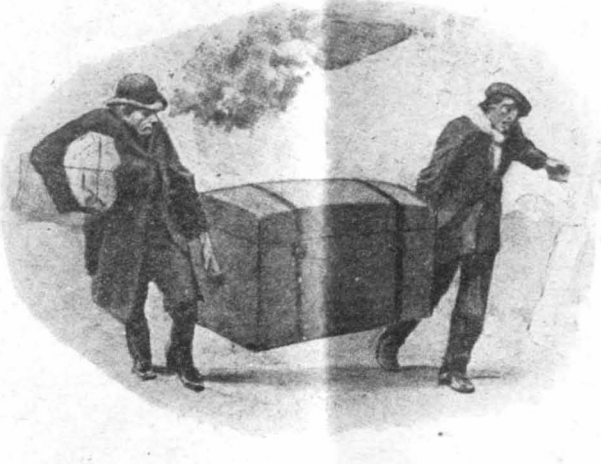
Ρώτησα κάποιον ἄλλον γι' αὐτὸν καὶ μοῦ ἀποκριθῆκε πὼς ὁ Φιλετέ ἦταν ἀρρωστος κι' εἶχε τρεῖς μέρες νάρθη στὴ δουλειά του.

Εἶπα τότε σ' αὐτὸ τὸν ὑπάλληλο, πὼς ὁ Φιλετέ εἶνε συγγενὴς μου καὶ τοῦ ζήτησα νὰ μαρκάρη μιά στιγμὴ τὸ δῆμα μου νὰ φύγω, γιὰτ' ἦμιον θιαστικός. Πλησίασα τὸ μπαούλο κι' ὁ θολικός ἐκείνος φορατζῆς ἦρθε κι' αὐτὸς ἀπὸ κοντὰ. Σήκαμε μάλιστα τὸ χέρι του, στὸ ὀπίο κρατοῦσε ἕνα κομμάτι κι-μωλία, γιὰ νὰ γράψῃ στὸ μπαούλο πὼς τὸ ἐπιθεώρησε, ὅταν ἔξαφνα, ἐκείνη τῆς στιγμῆς εἶδα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ πάγκου κάποιον ἐλεγκτῆ, μὲ τρία γαλόνια χρυσὰ στὸ πλίκιο. Ἦτανε φουρκι-κιωμένος ὁ ἐλεγκτῆς κι' ἔκανε μεγάλου φασαρία, γιὰτ' εἶχε ἀρρωσθήσει μὲ κάποια γυναικὰ πού δὲν ἐνοῖουσε ν' ἀνοίξῃ τὸ μπαούλο τῆς κι' ἐπιτέλους τῆς θρίκαμε πρᾶγματα πού ζητοῦσε νὰ τὰ περᾶσῃ λαθραία.

Ἐγὼ εἶχ' ἀκούμησει τὸ χέρι μου στὸ μπαούλο, περιμένοντας μ' ἀγώνια νὰ τὸ μαρκάρῃ ὁ συνάδελφος τοῦ Φιλετέ γιὰ νὰ τοῦ δίνω. Ὁ ἐλεγκτῆς ὅμως τὸν σταμάτησε μ' ἕνα ἀπότομο γνέμιο. Μὲ ρώτησε κατόπιν ἀγριεμμένως, ἀπὸ τὸν καυγᾶ του μὲ τὴ γυναικὰ ἐκείνη, ἀν εἶχα νὰ δηλώσω τίποτε καὶ δίχα νὰ περιμένῃ τὴν ἀπόκρισί μου, μοῦ εἶπε ν' ἀνοίξω τὸ μπαούλο.

Ἐνοῖωσα τότε πάνω στὴ ραχοκοκκαλία μου, ἀπὸ τὸ σβῆκο ὅς κάτω, μιά παγωμένη ἀνατριχίλα, σάν νὰ σηκωνότανε τὸ πεταῖ μου ἢ νὰ μοῦχωναν κρῆρα νεῖρα στὶς πλάτες. Τὰ χέρια μου ὄρσινα νὰ τρέμουν μῆσα στὰ μανίκια μου. Ἐκανα πὼς μᾶχη μηχανικά στὶς τσέπες μου, γιὰ νὰ θρῶ τῶχα τὰ κλειδιά μου, χωρὶς φυσικά νὰ τὰ θρίσω. Ἦταν ὅμως ἐκεῖ ἕνας ὑπάλληλος μὲ μιά ἀρμωθία κλειδιά. Ἐρρίξα τότε μιά ματιά πρὸς τὴν ἔξοδο: παποῦ ἄθροισσι τοῦ φόρου, σοσβαοι κι' ἀμύλητοι φυλάγανε μαζί μὲ τοὺς χωροφύλακες. Ἀδύνατο νὰ ξεφύγα, ἀν θθάζασι στὰ πόδια. Κι' ὁ ὑπάλληλος μὲ τ' ἀντικλειδιά ἀρχισε νὰ δοκιμάζῃ ποῖδ' ἀπ' τὰ κλειδιά τοῦ ταίριαξε στὴν κλειδωνιά...

Ἀπόμεινα ἐκεῖ, χωρὶς πειὰ νὰ ξέρω πού θρίσκόμουν, σάν νὰ μῶνυ πολὺ μακριὰ ἀπὸ ἄλλους ἐκείνους τοὺς σοσβαοῦς κι' ἀμύλητοι (Ἡσυνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1005).

Πῆγαμε τὸ μπαούλο στὸ σταθμὸ...

